

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Брой 1 лв.	Год. абонаментъ 25 лв. Излиза ежесечно.	Редакция и администрация въ клуба — Варна, площ. „Св. Никола“ № 1.	Обявления се приематъ по споразумѣние.	Брой 1 лв.
---------------	--	---	---	---------------

Съдържание:

- 1) Единъ важенъ въпросъ — отъ Г. С. Б., 2) Дружественъ животъ;
- 3) Речъ на дружеств. секретаръ Г. С. Балабановъ; 4) Прехраната на населението въ древния Римъ — отъ Я. Р. 5) Да бждемъ сплотени — Сигма.
- 6) Хроника (Културни празненства въ Варна и др.); 7) Варненски археологически музей (известия).

Въ подлистника: Театралната група на покойния Ибишъ-Ага — отъ К. К.

Единъ важенъ въпросъ.

Напоследъкъ въ нашия градъ чувствува се известна заинтересованостъ по отношение лозарството. Следъ миналогодишната износна кампания на грозде изглежда тази година мнозинството отъ нашитъ лозари много разчитатъ своето производство да продадатъ за износъ.

За това тѣ сж поощрени отъ извънредно добрия приемъ оказанъ на нашия „Димятъ“ на чуждитъ пазари особено Германия, за кждѣто въпрочемъ бѣха отпратени болшинството вагони.

Обаче тѣзи надежди повдигатъ известни въпроси които следва предварително да бждатъ разяснени за да не последватъ разочарования.

Тѣ сж свързани съ износа на всѣки артикулъ отъ този родъ и зависятъ отъ обективни условия при които се води тѣхната търговия особено въ днешни години.

Въ това отношение годината която имаме подчертана съ своитъ катаклизми отъ търговски и финансовъ характеръ до този моментъ не дава още положително изгледитъ на които може да разчита нашия износъ на грозде.

Въ всѣки случай едно може съ сигурностъ да се предвижда, именно миналогодишнитъ цени надали бихме достигнали и че тази година всички условия сж на лице за да ни принудятъ да се задоволимъ и съ по ниски цени.

За това предвиждане има ме предъ видъ първо нестабилното финансово положение днесъ въ Германия, следователно на каквато и да е търговия особено съ вносни артикули, второ първоначалнитъ цени които днесъ имаме тамъ на внесенитъ грозда и които далечъ стоятъ подъ миналогодишнитъ презъ сжщото време и трето

намерението на всички тази година у насъ да изнасятъ своето грозде и по такъвъ начинъ при хубавата реколта която имаме поне до днесъ да се явятъ голѣми количества за износъ, което условие не може да не влияе на цената.

За това ние трѣбва да бждемъ подготвени къмъ известни евентуалности които сж присжщи на всѣка износна кампания.

Нашитъ лозари трѣбва да свикнатъ съ капризитъ на международния пазаръ и да не градятъ своитъ преценки и своитъ очаквания на резултатитъ само отъ една година.

Миналата година по стечение на известни обстоятелства особено отъ мѣстенъ климатически характеръ специално за Варна износа на грозде беше една отъ най-удачнитъ.

Пазарнитъ цени бѣха повече отъ задоволителни. Износа започна при цена 8 лв. за да достигнатъ предложението до 14 лв.

Тази година за сега външния пазаръ се води подъ знака на една цена отъ 6 лв., дали тя ще се задържи е въпросъ на който мѣчно може да се отговори. Ако и да не последва увеличение, тя трѣбва да се счита благоприятна за варненскитъ лозари, защото тѣзи отъ другитъ лозарски центрове могатъ да се задоволяватъ и съ по-ниски.

Като прибавимъ къмъ тези съображения и евентуалността тази есенъ да не пазе като миналогодишната, което ще ни наложи поемането на известни рискове, за насъ се явява важния въпросъ какъ трѣбва да постѣпватъ варненскитъ лозари, какви ръководни начала да иматъ предъ видъ за да

се пригледатъ успѣшно къмъ тазигодишната износна кампания и извлекатъ отъ нея максимумъ полза. Споредъ насъ ние на всѣки случай трѣбва да изнасяме и то по възможностъ по голѣми количества, кога и при какви обстоятелства и цени, за това нека всѣки лозаръ си направи сметката и предварително се подготви.

Оня който може да поеме рискътъ да изчака за края на износната кампания, все може да разчита на по-хубава цена, но нека не забравя, че и евентуалността отъ неблагоприятна есенъ и самото опасно опазване на лозето лежатъ върху него.

Други които нѣматъ тази възможностъ и надали биха понесли подобенъ рискъ ще трѣбва съ започване на износа по определената цена да продаватъ безъ стеснение, защото все пакъ гроздето се изнася мѣстния пазаръ се облекчава отъ излишни количества, и въ чужбина широко се настанява нашето варненско грозде.

Ако тѣ днесъ така бждатъ принудени да постѣпятъ трѣбва да знаятъ, че това вършатъ по силата на своята неподготвеностъ да лозарствуватъ за износъ, но все пакъ допринасятъ за създаване едно добро начало отъ което сами при добро желание и по-високо съзнание ще има въ бждаще да се ползватъ.

Въобще нека тази година да бждемъ подготвени срещу всѣкакви евентуалности по отношение цената на гроздето и същевременно бждемъ твърди въ намерението си да изнасяме, макаръ и далечъ да не достигнемъ миналогодишнитъ цени, което разбира се е само едно предвиждане, защото спасението и развитието на нашето лозарство все пакъ зависи изключително отъ износа. Отъ това разбираме трѣбва да се проникнатъ всички лозари. Щомъ редовно се заемемъ да изнасяме ще има неудачни но и извънредно благоприятни години за насъ. Може би често нѣма да печелимъ, но и нѣма да изгубимъ. Защото на варненци ще се обезпечи още единъ сигуренъ източникъ за поминъкъ.

Дружественъ животъ.

По случай патронния празникъ на Д-вото и освобождението на Варна, на отпратената телеграма до Негово Величество Царьтъ е полученъ следния отговоръ:

Иванъ Мариновъ
председател на К. П. И. Д-во
„Варнен. Коренякъ“.

Царицата и Азъ благодаримъ сърдечно Вамъ и на членоветъ на дружеството Ви за изказанитъ ни любезни поздравления по случай патронния Ви празникъ, като пожелаваме все по-голъмо преуспѣване на града Варна.

Царьтъ
До Н. Величество Царя
Евксиноградъ

Ваше Величество, днесъ членоветъ на К. П. И. Д-во „Варненски Коренякъ“, които ратуватъ за стопанското и културно превъзможване на родния си градъ, празнувайки своя патроненъ празникъ; поднасятъ Вамъ и на Нейно Величество Царицата своитъ искрени поздравления и пожелания за Вашето крепко здраве и благоденствие на Вашия домъ.

Председателъ Ив. Мариновъ

Тази година патронния празникъ на Д-вото — 9-й августъ (Св. Пантелеймонъ) съвпадна въ Недѣля, за което настоятелството реши да се отпразднува по-тържествено. Въ сжщия денъ станаха и тържествата по случай 50 годишнината на Морското Машинно Училище на които присжтствува и Негово Величество Царя.

За наше голѣмо съжаление въпреки решението си нашето Д-во не можа да вземе организирано участие въ тѣхъ, поради късното оповѣстяване за сливане тѣзи тържества съ молебена за освобождението на Варна споредъ определения частъ за който бѣхме наредили и оповестили между членоветъ нашата програма. Затова отпразднуването на празника стана както следва:

Недѣля зараньта дружественитъ членове бѣха събрани въ клуба, отъ кждето въ строй на чело съ знамето се отправиха въ църквата св. „Арх. Михаилъ“. Тамъ се отслужи молебенъ и панихида за починалитъ наши членове.

Въ църквата Протоиерей Димитъръ Андреевъ поздрави кореняцитъ съ празника на освобождението на Варна и патронния празникъ на Д-вото. Той съ прочувствени думи изтъкна значението на „Варненски Коренякъ“ и високо благородната роля съ която се нагърбилъ въ служба на Варна и въобще издигане общественото съзнание у нашитъ съграждани.

Следъ църковенъ отпущъ всички кореняци наредени следъ своето знаме се отправиха до училището „Св. Кирилъ“, кждето дочакаха пристигането на манифестацията отъ площада предъ казармитъ и идването на Тѣхни Величества Царя и Царицата и свитата имъ.

Когато се приключиха тържествата съ разглеждането отъ Височайшитъ гости на Морската Изложба, всички

дружествени членове по предварителната покана на настоятелството събраха се въ заведението на Никола Костовъ, където бѣше устроена срѣща за тѣхъ.

Присъстваха и представители на К. П. Д-во „Памученъ Кварталъ“, които взеха участие въ нашия празникъ отъ името на тѣхната организация.

Тукъ дружествения секр. Георги С. Балабановъ съ подходяща речъ отчасти която предаваме на друго мѣсто поздрави отъ името на на състоятелството членоветъ съ патронния ни празникъ.

Д вото ни бѣ поздравено чрезъ г. отъ името на К. П. Д-во „Пам. Кварталъ.“

Следъ това говори стария заслужилъ не Д-вото ни членъ и единъ отъ основателитъ му г. Ат. Мановъ, който съ хубави думи описа моменти изъ освобождението на нашия градъ и подчерта значението днесъ на нашето Д-во.

На край отъ името на дамския комитетъ при Д-вото г-ца З. Ницова апелира къмъ всички кореняци и коренячки да се проникнатъ отъ хубавата идея да се организира и съществува дамския комитетъ чрезъ който всички наши жени слѣдвайки мжжетъ си иматъ възможностъ да приобщатъ своитъ грижи и усилия въ подкрепа дѣлото на „Варненски Коренякъ.“

По едно време дружествения хоръ запѣ марша на „Варн. Коренякъ“ послѣдванъ отъ всички и изпратенъ съ бурни ржкоплескания.

Така при повишенъ духъ и весело настроение срещата продължи до 1 ч. сл. пл., когато бѣ обявенъ нейния край отъ председателя Ив. Мариновъ и всички кореняци си разотидоха доволни че имаха възможностъ да се събератъ и видятъ, да подчертаятъ съществуването на своята организация и същевременно своята превъзходност и неуклонно намерение да бждатъ вѣрни винаги на нейното дѣло.

Настоятелството на Д-вото изказва своята благодарностъ на семейството Ницови членкитъ на дамския комитетъ Г-жа Моллова и г-ца З. Ницова, на членоветъ г. г. П. Златевъ, В. Ортодоксовъ и В. Димовъ за гдето бѣха въ пълна услуга и подкрепили н-вото въ организирани и изнасянето на дружествения празникъ. Също то благодари на всички които чрезъ своята материална лепта както винаги и въ тоя случай се явиха въ помощъ на Д-вото.

Презъ месеца станаха про

Речъ

Произнесена отъ дружествения секретаръ Г. С. Балабановъ по случай патронния празникъ на Дружеството 9 Августъ т. г.

Драги съграждани,

Така събрани въ този моментъ тукъ чувствамъ приятенъ дългъ да Ви поздравя отъ името на настоятелството съ патронния празникъ на нашето Д-во и едновременно съ празника на нашето освобождение.

Днесъ варненци празнуваме една свѣтла историческа дата изъ живота на нашия градъ. Въ този день преди 54 години лъчитъ изгрѣващи отъ къмъ бурното черно море за пръвъ пжтъ сж озарили следъ 5 вековно робство свободна Варна.

Отъ тогава нашия градъ усилено заема пакъ и не за пръвъ пжтъ онова мѣсто, придобива онова предназначение, що живота и природата сж му отредели въ историческото развитие и стопанско процътяване на нашата родина.

Уви! Това не било за дълго. Настоящото и бждащото на Варна следъ нещастнитъ войни сж помрачени. Ней се падна най-болезнено да понаса тѣхнитъ послѣдствия и да споделя участъта на изстрадалата страна къмъ която принадлежи. Сждбата на Варна, и щастieto и нещастieto на България изглежда сж свързани.

Обаче варненци не може да забравимъ миналитъ години на въз-

мѣни въ настоятелството като вместо подалия оставка г. П. Парасковъ въ началото още на отчетния периодъ е повиканъ подгласника г. Георги Маневъ.

Презъ изтеклитъ месеци Юлий и Августъ въ благотворителния фондъ при дружествената каса сж постѣпили 1065 лв., всичко става 2066 лв. Къмъ фонда при дамския комитетъ презъ сжщитъ месеци сж постѣпили 510 лв., всичко става 1925 лв.

Презъ месецитъ юлий и августъ сж починали дружественитъ членове:

Данаилъ Данаиловъ

Жеко Савовъ

Коста Николовъ Костовъ

Иванъ Николовъ.

Богъ да ги прости.

Посмъртната каса презъ сжщото време е брoила посмъртни помощи на семействата на починали членове всичко 12000 лв.

ходъ, развитието на своя градъ, въобще онова, което той бѣше и трѣбва да бжде пакъ не само за насъ, но и за цѣла България.

Особенно ние кореннитъ жители свързани съ неговата сждба чрезъ кръвта която тече въ жилитъ ни не може не само да забравимъ но и да бждемъ равнодушни и да се примиримъ предъ днешната участъ да оставимъ родния ни кжтъ само на благоволенieto на сждбата.

Ние не сме дошли тукъ привлечени отъ изгледитъ за добри печалби, които той представляваше въ миналото за да го напустнемъ, когато тѣ се изчерпятъ.

Роденитъ варненци — кореняцитъ свързани съ своя градъ, чрезъ духъ и коститъ на нашитъ бащи и дѣди, въ тѣзи моменти сме призвани да бждемъ на поста си. Въ тѣхно име — въ името на всички прелести, които за насъ представлява Варна и всрѣдъ които ние за пръвъ пжтъ сме отворили очи, расли и днесъ живѣемъ, ние не може да не се отзовемъ. На кого отъ насъ детинството не е свързано съ скжпи спомени отъ дѣвственото преди още варненско крайбрежие и хубавитъ плодoносни лозя? Кой отъ насъ не се е подвизавалъ съ свои другари изъ тѣхъ, и не е черпилъ съ пълни шепи благата и удоволствията които тѣ предлагатъ особено на младежта?

Тѣзи скжпи спомени, духовната връзка съ поколенията и настоящето тежко положение на Варна, насъ всички ни свързватъ, обединяватъ нашитъ мисли и насочватъ действията си къмъ една и сжща целъ.

Онова, което нашия градъ представлява днесъ въ пжтя на своето развитие като курортенъ центъръ съ своитъ китонирани улици въ центъра, уредени бани, плажъ, казино и т. н. могатъ само да ни радватъ. Тѣ могатъ да измиватъ очитъ ни предъ чужденцитъ, да привличатъ по-голъмо болшинство гости и да улесняватъ отчасти поминъка на варненци. Обаче Варна царицата на черно море за да възвърне своето благосъстояние, да обезпечи сносно просъществуване на цѣлокупното свое гражданство и възвърне неговата вѣра въ своето бждаще, при днешната стопанска и политическа наша действителностъ, само чрезъ това е немислимо и невъзможно.

Ето защо драги кореняци и всички варненци, които така се чувствуватъ, намъ се налага единъ върховенъ дългъ, дългътъ да бждемъ посъзнателни и дейни граждани да бждемъ организирани и работимъ енергично въ всички области за които благоприятнитъ условия сж на лице.

Предъ онова което представлява за насъ Варна и всичко що ни свързва съ нея, да прекратимъ нашитъ партийни вражди, да се отърсимъ отъ нашитъ слабости и пакостно партизанствуване за обществена смѣтка,

които насаждатъ егоизъмъ и създаватъ отъ насъ врагове едни срещу други. Тѣ сж злото, язвата за общитъ ни градски интереси. Тѣ сж които отекчаватъ и безъ това бедственото ни положение.

Нека се опомнимъ предъ собственото си нещастие, да облагородимъ характеритъ си, да се обединимъ, да се сплотимъ и застанемъ всички варненци подъ общото само знаме на шумеща и блестяща отъ вънъ но вътрешно изнемогваща днесъ Варна. Да прегърнемъ преди всичко производствения трудъ и се отдадемъ за нейното истинско благосъстояние за собственото ни благоденствие.

Да отменимъ повеленията на сждбата и нейнитъ закони е почти невъзможно но да ги смекчимъ и направимъ поносими зависи отъ насъ.

Ето мислитъ, ето идеята отъ които въодушевени група наши съграждани, повечето отъ които сж тукъ изъ между насъ поставятъ началото на нашето Културно Просвѣтно Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“.

Тази идея, това съкровенно намерение ясно очертаватъ сами по себе си пжтищата, целитъ и задачитъ чрезъ провеждането на които ще бжде осмислена и дейността на нашето дружество.

Ето вече 6 години подхванато това дѣло ние служимъ неуклонно за неговото пропагандиране; за неговото възприемане отъ всички и най-сетне неговото въплотение въ една реалностъ съ практически резултати.

Не сж малко и отъ еднакъвъ характеръ пречкитъ които срещаме и ще срещаме въ нашия пжтъ. Обаче въпреки всичко, въпреки незгодитъ, апатия и присмѣхъ у мнозина наши съграждани, отъ день на день ние печелимъ привърженици и трѣбва да върваме, че не е далечъ денятъ когато нашето Д-во и целитъ които то преследва ще бждатъ една действително обединяваща всички ни здрава и несъкрушима връзка между насъ.

И днесъ Д-во „Варн. Коренякъ“ си остава реаленъ изразъ на твърдото желание на съзнателни варненци да служатъ на дѣло на една идея, на една мечта, която е високо благородна и едничко спасителна въ всички времена и за всички, които искатъ вѣрно да служатъ на своята родина.

Да изреждамъ резултати изъ нашата дейностъ е още рано. Но азъ не мога да се въздържа да не подчертая въ този моментъ известни факти, които трѣбва да ни радватъ.

Обстоятелството, че днесъ наши представители въ общинската управа сж въ пълна услуга на добре разбиранитъ градски интереси и тѣзи на всички наши съграждани, които влизатъ въ съприкосновение съ тѣхъ.

Съществуването днесъ на Лозарска Кооперация „Мискетъ“ създадена не за друго а да организира и ползува бедствующи мѣстни лозари.

ЕДНО ПИСМО.

Господине Редакторе,

„Отдайте Цезаревото Цезарю . . .“

Отдавна се канѣхъ да напиша нѣколко реда по поводъ и въ допълнение на писаното Ви въ брой 752, год. V, 1 Ноемрий 1930 год. подъ надсловъ „Театралното дѣло въ Варна преди 20 години“, но, поради разни, независящи отъ мене, обстоятелства, едва днесъ мога да изпълня това си решение и даденото си Вамъ за това обещание

Думата ми е за театралната трупа на покойния вече ИБИШЪ-АГА и главно за него, за когото мнозина тукъ, вѣрвамъ, се интересуватъ да научатъ нѣщо, тъй като той е добре познатъ на варненската публика и е билъ нейнъ любимецъ, като редъ години се е подвизавалъ и — увѣрвамъ Ви — успѣшно на тукашната сцена, и тъй като всички ония, които сж го разбирали, ценили сж въ него единъ истински артистъ и талантливъ жрецъ на Талия и Мелпомена.

Азъ познавахъ лично Ибишъ-ага — псевдонимъ на Атанасъ Вая — и

често съмъ беседвалъ съ него. Той е билъ цовѣкъ съ не високо образование — едва може би, полугимназиално, но начетенъ, сведущъ по театралното дѣло въобще и особено приятенъ събеседникъ. Изглежда, обаче, че той е билъ роденъ актьоръ-комикъ, а, същевременно, е билъ и отличенъ натѣкмител — не казвамъ писателъ, защото той не е писалъ нищо — на драми и комедии е всичко представлявано отъ него и неговата трупа е било негово произведение. При това, той владѣялъ отлично турския езикъ и всичкитъ му тънкости, съ които си служелъ съ чудесна ве-

щина, като е билъ неизчерпаемъ въ хуморъ и каламбури, на които се толкова добре подава тоя езикъ. Сжщо, той е познавалъ толкова добре турскитъ нрави и обичаи и така бѣ схваналъ турската душа, щото едва ли другъ, па и турчинъ даже, би могълъ да ни ги предаде по-вѣрно и по-нагледно.

Истина е, че неговитъ комедии сж биле лишени отъ всѣкаква литературна и сценична стойностъ, тъй да се каже, неподѣлани, прости, но тѣ сж биле винаги оригинални, смислени и сж показвали, че биле създадени отъ дълбокъ познавачъ на турчина съ всичкитъ криволичия, особености и противоположности на неговата душа: нейната простота но и откровеностъ, нейната мрачностъ, но и кротостъ, нейната яростъ, но и челолюбивостъ, нейната религиозна фанатичностъ, но и неизмѣрнѣе толерантностъ! Истина е, че неговитъ драми сж биле пародии на такива, особено на онихъ на великитъ писатели, като на Шекспира, Шилера и др. п. и, следователно, лишени отъ всѣкаква драматичностъ, но, въ противовѣсъ, богато изпъстре-

ни съ хубавъ хуморъ, щедро възнаграждащъ окарикурирането на пиесата, и такива каламбури, много пжти, действително, до нѣмай кжде единични, но, вдругъ, съ своята духовитостъ, остроумие и назидателностъ, замѣняващи, поне отчасти, липсата на много отъ ония високи на гениалнитъ творения качества!

За да не бждемъ голословни, ние ще приведемъ единъ два примѣра за едно що-годе преценяване самородния и естественъ актьорски талантъ на Ибишъ-ага. Въ всичкитъ си комедии, па и драми, той е игралъ ролята на слуга при нѣкой богатацъ турчинъ, върху когото той е сполучвалъ винаги да придобие такова влияние, щото последниятъ билъ принуденъ, въ края на крайщата, да се съобразява съ неговата воля и въ всичко да действувалъ по неговитъ съвети и наставления. По това, той напомняваше стария Езопъ, слуга при Ксантусъ, комуто той бѣше сполучилъ най-после да се налага. Всѣкому сж познати, мислимъ, Езоповитъ езици, станали пословични по това, че Езопъ, комуто господарятъ бѣше заповѣдалъ да купи най-хуба-

Редовното подпомагане семействата на починалите наши членове от дружествената посмъртна каса, съществуването и подържането на резервни фондове, издаването редовно на дружествения вестник и редът други начинания, ето тѣзи факти, ето насоките на тази дейност. Тѣ сж предвестниците за бждащите посезателни резултати, които ние сж право ще очакваме.

Обаче азъ моля, никога да не забравяте, че това ще стане само тогава, когато и всѣки отъ Васъ приобщи къмъ усилията на ръководитѣ тѣла, своите лични усилия и жертви, когато всѣки отъ насъ не само на име но и по духъ и на дѣло стане истински коренякъ. Оня, който мисли да манифестира своето коренячество само сж претенции и критики които предявява къмъ Д-вото, той не може да бжде добъръ коренякъ. „Лозето не ще молитва иска мотика“, казва народната поговорка.

Д-во „Варненски Кореняк“ е общото обединяващо всички варненци лозе, ако съумеемъ да отгледаме прѣчките посадени въ него, които сж добродетелитѣ тѣй необходими днесъ. Ако всѣкой до колкото може влага отъ своя трудъ въ него, той и всички ще разчитаме на добъръ гроздоберъ. Забравяме ли нашето лозе, чакаме ли други да работятъ за насъ, всички биха постѣпили така, защото е най-лесно. Обаче лозето ще буреняса и заприлича на днешнитѣ хаври, за да се връщаме, това добре запомнете драги кореняци, сж празна кошница, когато то ни потрѣбва да оталожимъ нѣкоя наша нужда.

Въ реда на тѣзи мисли днешния день придобива особено значение за насъ. Деньтъ 9 Августъ, който ни събира ежегодно, има своята дълбока смисълъ, защото той е истински празникъ на кореняка. Той не идва само да ни събира да се видимъ и почерпимъ но и да си припомнимъ, че принадлежимъ къмъ една корпорация, отъ чиито задачи трѣбва добре да се проникнемъ. Този дружественъ день не може да не предизвика и у всѣки да направи своята преценка, сж какво и той е билъ полезенъ за изграждането на нейното дѣло.

Нека днесъ така събрани да празнуваме нашия празникъ същевременно той бжде едно отъ средствата за импулсиране нашата дейностъ въ служба на Д-вото ни и родния градъ, нека той припомни на всички онова което тѣ сж длѣжни да вършатъ.

Въ сжщия този моментъ драги съграждани ние не може да не си припомнимъ за онзи първи български гражданинъ, който не по-малко отъ насъ чувствува мъкитѣ и теглата на всички особено на варненци Негово Величество Царя, който израствалъ сжщо въсредъ чаровното Варненско крайбрежие и днесъ както всѣка година когато има възмож-

Прехрана на населението въ древния Римъ.

Историческата наука е установила, че морфологията на разни явления въ общественния животъ подлежи на измѣнения, но че съдържанието на тоя общественъ (исторически) животъ е постоянно, е вечно, както е вечно свѣтовната протоплазма. Разнообразнитѣ явления на този животъ сж, следователно, разновидности въ процеса на историческите времена.

Днесъ живѣемъ въ времената на економическите катаклизми. Отъ една страна имаме почти навсѣкаде свѣрхпроизводство и изобилие на земледѣлскитѣ и индустриални стоки. Спадаването на стокитѣ, особено на земледѣлскитѣ е катастрофално, споредъ нѣкои економисти незапомнено до преди 100 години и земледѣлцитѣ и фабрикантитѣ се оплакватъ, че нѣматъ смѣтка да произвеждатъ продукти.

Като се позамислимъ надъ днешнитѣ економически катаклизми, мимоволно си спомнуваме за старото минало, поразително сходно съ настоящето. Това минало ни говори, че днешнитѣ катаклизми не представляватъ въ историята съвършено нѣщо ново и че древния Римъ като почнемъ отъ императора Августа чакъ до упадъка на римската империя сжщо преживѣваше економически кризи. Както ний днесъ преживѣваме послѣдствията отъ всемирната война, така и тогава многочисленнитѣ и многолѣтнитѣ войни сж раздрусали старитѣ економически основи на империята и сж принудили римския сенатъ и императоритѣ да подирятъ средства за оздравяването на разклатеното положение на земледѣлието. Въ този „сребърния“ периодъ на римската империя, когато Ювеналъ съчиняваше своитѣ изтънчени сатири, а Тацитъ ковеше своята гранитна лѣтопись на Юлийския домъ, работеше трескаво правителствения апаратъ за да оправи нездравитѣ отношения въ селското стопанство на Италия. Отдавна се бѣха изминали времената на средното селско стопанство, за които тѣй хубаво ни разказва Катонъ въ своята *Liber de agricultura*. Най-напредъ гражданскитѣ войни и после ефтини задморски храни сж разрушили това здраво хазяйство и въ течението на едно столѣтие Апенинския полуостровъ се е преобърналъ въ пустиня (степь). Грамадни пространства неразработена земя бѣха тогава съсредоточени въ ръцетѣ на малцината земевладѣлци безъ никаква полза за населението. Земедѣлието въ Италия

ность е между насъ.

За Негово здравие, за здравето на Нейно Величество Царицата и щастието и благоденствието на тѣхния домъ, за България и бждащото на Варна, да вдигнемъ чашитѣ ура.

тогава почти не съществуваше; само близо до градоветѣ се запазиха зеленчуковитѣ и овощни градини, нивитѣ стоѣха пусати. Terentius Varro, авторъ на селско стопанската енциклопедия отъ августовото време не споменува нищо за нивитѣ, тѣй като този въпросъ бѣше тогава неактуаленъ.

Економическите реформи се започнаха отъ уравнилението и умерения императоръ Нерва и се продължиха отъ Траяна, Хадриана, философа Марка Аврелия почти до Диоклециана, когато сждбата на римската държава вече се решаваше отъ Византия сж нейната сложна мозаика въ искусствата и нейнитѣ особени проявления въ взаимоотношенията на гражданитѣ къмъ държавата, когато собствено нѣмаше вече граждани, а подданици на византийскитѣ императори.

Първитѣ реформи за повдигането на селското стопанство въ Италия се състоѣха въ това да се създадатъ средни собственици, които да обработватъ своитѣ земи. За тази целъ се раздадоха на уволненитѣ легионери въ награда за тѣхната служба разни конфискувани или откупени парцели земя. Обаче тази реформа се е оказала несъстоятелна по две причини. Старитѣ ветерани не сж могли да навикнатъ на новия тежъкъ трудъ изъ плодороднитѣ полета на Кампания, Калабрия, Лациумъ и др. Освенъ това не разполагало сж капиталъ. За това бѣгали отъ селата въ Римъ, дето лесно намирали безплатна прехрана. Въ Римъ функционираше правилно специално ведомство praefectura annonae, която напомува днешната помощъ давана на безработнитѣ. Този префектура притежаваше своитѣ житни складове въ Александрия и Остия и отъ тѣхъ доставяше на гладното население годишно около 20 милиона модии (приблизително = 1,740000 хектолитри) И вечния градъ посрещаше житни транспорти отъ Александрия цотържествено и по-радостно отколкото посрещаше своитѣ императори.

Следъ несполучливитѣ опити сж „анноа“ т. е. безплатната прехрана на гладното население, която система не подобряваше, но още повече влошаваше аграрнитѣ условия въ Италия, способния администраторъ имп. Нерва е въвелъ друга система за прехрана на населението. За да се сдобие държавата сж материални средства нужни за прехраната, императорѣтѣ съединили въ едно двѣтѣ цели: 1) прехраната на бедното население 2) мелиорация на земедѣлието чрезъ отпускане на земедѣлцитѣ държавенъ кредитъ подъ залогъ на тѣхнитѣ имоти. Тая система се е оказала по-целесъобразна и се е задържала чакъ до Диоклециана. Техническата страна на тая система на прехраната (алиментации; алиментумъ = храна) бѣла много проста. Частни лица отпуснали на мун-

ципийтѣ (градскитѣ управления) известни суми: отпустнатитѣ отъ тѣхъ суми муниципийтѣ (общинитѣ) или държавата разпредѣляли между разни участъци земи на дадения окръгъ срещу десеткратната гаранция на имотитѣ. По този начинъ капиталътъ бѣше обезпеченъ и се употребяваше изключително само за мелиорация на селското стопанство. Въ земна на това земевладѣлцитѣ бѣха длѣжни да плащатъ 5—6% отъ полученния капиталъ за издрѣжката на малолѣтни бедни. Така хипотекиранитѣ земи се вписвали въ специални регистри, а извлеченията отъ регистритѣ се отбелѣзвали върху бронзови или мраморни плочи за общо сведение на населението. Върху плочитѣ се отбелѣзваха: отпустнатата обща сума, разпредѣлението на сумата между отдѣлни землевладѣлци, отбелѣзваха се земелнитѣ участъци дадени подъ хипотеката, стойността на тѣзи участъци и най-сетне количеството на децата и размѣртѣ на даванитѣ на децата алиментации (храна).

Много такива обяснителни плочи (таблици) се запазиха до нашитѣ времена. За примѣръ ще приведа текста на една плоча „Срещу сумата 1,044,000 сестерции“ сж дедени подъ залогъ земитѣ. Тая сума е била отпустната като пожертвование отъ императора Траяна за издрѣжка на 245 законородени момчета по 16 сестерции месечно или всичко 47040 годишно; на 34 законородени момчета по 13 сестерции месечно или 4896 годишно; на 1 незаконородено момче по 12 сестерции или за цѣлата година 120 сестерции. Обща сума 52.200 сестерции т. е. 5% отъ отпустната сума. Следъ тѣзи данки следватъ още сведения за отдѣлнитѣ земелни участъци, за тѣхната стойностъ, размѣра на отпустнатитѣ на всѣки единъ участъкъ суми и пр.

Примѣри давани отъ императоритѣ бѣха последвани отъ мнозина римски меценати и по този начинъ множество безпризорни момчета и момичета намериха своята издрѣжка. Техническата страна на „алиментациитѣ“ не винаги отговаря на днешнитѣ условия, но въ нѣкои отношения по целесъобразностъ и далновидностъ тѣ надминаватъ нашитѣ мѣроприятия по економическото повдигане на села и градове. Я. Р.

1) Sestertius сребърна монета — 183/4 фенинга; 1000 сестерции — 187 марки.

Кореняци, не забравяйте, че въ Вашата редовностъ е силата на „Варненски Кореняк“

Четете и разпространявайте в. „Варненски Кореняк“

вотъ нѣщо за ядене, за да нагости приятелитѣ си, бѣше купилъ и наготвилъ само езици, като се оправдавалъ, че езикутъ билъ най-добро то нѣщо на свѣта; а когато господарѣтъ му поржчилъ щото, за втори пѣтъ, да купи най-лошото нѣщо за ядене, той купилъ пакъ езици, като увѣрявалъ господаря си и гоститѣ му, че езикутъ билъ най-лошото нѣщо на свѣта. Обаче, той по-скоро и повечето пѣти напомуваше и Турския Езопъ — Настрадажънъ Ходжа, който, по отдаванитѣ нему анекдоти, изглежда, че билъ ту много остроуменъ, ту пѣтъ, другъ пѣтъ, много наивенъ и глупавъ.

Така той е незамѣнимъ сж своето обявяване идущето представление, като напимѣръ, въ следния случай: „Въ идущето представление ние ще покажемъ на Ешкеспира (сир. на магарето Спира, собствено Ишекспира, защото турцитѣ прибавятъ винаги въ началото на думитѣ, начинающитѣ сж две съгласни, отъ които първата е с, или просто сж съгласната ш, буквата ш, като напимѣръ, Истанция, вмѣсто Станция, Истефанъ вмѣсто Стефанъ и пр., сир. на Шек-

спира, амажамитѣ — дума богата по своето значение въ турския езикъ: орджие (I), произведение и пр. Въ *Отелло*, той изказва своето мнение — възмущение за деянието на Яго, предупреждавайки единъ видъ публиката за катастрофата, която ще последва отъ него, така: „Ахъ! Яго, Яго, ти разбърка тѣзи л...!“ При единъ случай на нападение и обирание кѣщата на господаря му, гдето е самъ безъ оржие, той, за да узнае свѣрталището на разбойницитѣ, намислюва да се яви въ тѣхна помощъ, като и той се натоварва сж известна вещь отъ кѣщата и ги последва стѣпка по стѣпка; на запитването на разбойницитѣ, защо и той изнася тия вещи отъ кѣщата на господаря си, той, по единъ най-естественъ и наивенъ ужъ начинъ, отговаря: нали ужъ се пренасяме! и пр. и пр.

При това, Ибишъ Ага, сж своята внушителна вънкашностъ, винаги съответствуваща на ролитѣ му, високия му ръстъ, едрото му тѣлосложение, стойката му, клатенето му, маниеритѣ му, жестоветѣ му, говора му, облеклото му, оня му почти без-

форменъ, високъ, безъ пюшкюлъ фесъ, носенъ малко на страна, нахривенъ къмъ едното ухо, сж който фесъ той си е служелъ различно — ту като за покривало на главата си, ту като за орджие за засилване речта му, ту като за такова за насяне удари на неприятелитѣ му — всичко това е предизвиквало винаги, при свойственния му начинъ на появяване на сцената, такъвъ естественъ, неудържилъ и нескончаемъ смѣхъ, щото много пѣти е ставало нужда да се моли публиката да си въздържа смѣха, за да даде възможностъ на Ибишъ-ага да заговори — нѣщо, което е давало веднага да се разбере, че предъ насъ стои единъ по рождение артистъ и комикъ, който е съумѣлъ да завладѣе сърцата на своитѣ зрители и слушатели!

Освенъ това, Ибишъ-ага е билъ въ висша степенъ надаренъ сж една особена съобразителностъ, за да спасява положението, когато неговитѣ актьори, случайно забравяли нѣкоя своя реплика, защото той никога почти не си служелъ сж суфльоръ, като въ самия моментъ измислювалъ нѣщо смѣшно или печално, споредъ

случая, но винаги извънредно духовито, сж което замазвалъ работата така, че никой отъ публиката не се същаль за тая неприятна за трупата му случайностъ.

Такъвъ е билъ Ибишъ-ага: не случаенъ, нито любитель-актьоръ, както мнозина, може би, които не сж го разбрали добре, мислѣли за него, а истински, роденъ артистъ — актьоръ. Не сж можели да го ценятъ само онѣзи, които, поради недостатъчно разбиране турския езикъ, поради незнание турскитѣ нрави и обичаи, поради непознаване отблизу турската душа, сж гледали на него като на нѣкой панаирджийски актьоръ, сж виждали въ лицето му едного отъ дотогавашнитѣ турски актьори „Хаджи-Айватъ“ или „Карагъозъ“. Споредъ насъ поне, Ибишъ-ага е единъ отъ първитѣ основатели на турската сцена, та името му сигурно ще заеме нѣкога въ нейната история едно отъ най-почетнитѣ мѣста.

гр. Варна, Августъ 1931 г.

К. К.

Печатница „Просвѣщение“ — Варна.

Да бждемъ сплотени!

Въ статията си от миналия брой на вестника озаглавена „Нашия път“ се изказахме по-обстоятелно по общинските стопански програми, около които собствено би тръбвало да се групират общинските избиратели въ време на изборите, а не около мѣстните партийни бюра, за които работа въ общината нѣма. Казахме, че такива стопански групировки, наричани от нѣкои „партии“, не ще бждатъ както и не сж били удобни за нашите политически партии, но че именно тѣ, а не друг нѣкой, ще могатъ да бждатъ полезни за общинското стопанство. Статията си завършихме съ думите: *Къмъ този идеалъ се стреми нашето дружество. Ний знаемъ, че нашата целъ се постига мѣчно, но сме уверени, че и най-заслепените партизани ще се наредатъ единъ день подъ нашите знамена следъ като се убедатъ, че нашия пътъ е единствено спасителенъ*. Много условия и обстоятелства пречка и пречатъ още и сега за да може да се реализиратъ идеалите на нашето дружество. Едни отъ тѣзи пречки и неблагоприятни условия сж отъ насъ независещи: тукъ на първо мѣсто трѣбва да упоменемъ общата политическа деморализация насаждана отъ нѣкои наши политически (партизански) корифеи, ръководени отъ свои лични интереси или лични прекалени амбиции. А тъй като нашето дружество пречеше на тѣхните домогвания, тѣ ни подложиха не гонения. Но, слава богу, преодолѣхме тая напасть и поне отъ тая страна сме спокойни. Не малка пречка за нашата дейтелностъ представляватъ нехайството и несъзнанието на градските маси. Маситѣ изобщо или нѣматъ правилно понятие за държавните и общинско-стопанските работи или не искатъ отъ тѣхъ да се интересуватъ. Партийните демагози вмѣсто да откриватъ на населението по всички въпроси истината и да го опжтватъ, тѣ напротивъ, го заблуждаватъ, така щото маситѣ не сж правилно информирани. Вмѣсто да даватъ солидни познания по разни заплетени политическо-економически въпроси, водачитѣ сж бивали винаги щедри къмъ неизпълними обещания. Народътъ чакаше сбждането на тѣзи обещания и като не можелъ да ги дочака, попадна въ апатия. Днесъ никой никому не вѣрва и за това почтенна пропаганда мѣчно си пробива пътъ между населението, народътъ иска да види дѣла а не да слуша празни речи. На нашето дружество предстои трудната задача да просвѣти варненските кореняци и варненското гражданство по най-важните политико-економически и общинско-стопански въпроси и да спечели тѣхното довѣрие.

Такива бѣха и сж обективните пречки. Но не трѣбва да се премѣлчаватъ пречките, които идатъ отъ самите насъ и отъ насъ зависи и на насъ се пада да ги отстранимъ, ако наистина ний притежаваме партийното честолубие. Нашата честъ ни диктува да премахнемъ нашия голѣмъ недостатъкъ: разединението, нашето несъгласие. Този недостатъкъ е наистина общочовѣчески. Отъ него страдатъ всички нации и всички общества: той се корени въ слабата човѣшка натура, деѣто всѣки гледа преди всичко своята лична амбиция и своите лични интереси и не желае туку тъй лесно да ги подчини на общото повеление. Да, това сж смекчающа вината обстоятелства, но никакъ не извинение за нашето несъгласие и нашето разединение. Всѣки почтенно мислящъ членъ на нашето дружество трѣбва да се подчинява на решенията на болшинството, и ако мисли че взетите временно решения сж неправилни, а можеби вредни за дружеството, да се бори противъ тѣхъ, но винаги въ рамките на дружествения уставъ, а не да излага дружеството предъ общественото мнение или даже да му пакости. Ако е въпросъ за пакости, то за това се грижатъ предостатъчно нашите противници. Сжщо така би се оказали безхарак-

Хроника

Културни празненства въ Варна. Презъ изтеклия м. Августъ Варна бѣше щастлива да регистрира редъ економически и културни тържества, което показва, че нашия градъ презъ лѣтния сезонъ може да бжде не само приятно мѣсто за лѣтвници отъ България и странство, но и че може да бжде по това време удобенъ центръ за разни стопански и културни начинания, защото именно тогава въ Варна се събиратъ представители на разни съсловия и занятия. Тозгодишния сезонъ бѣше изключителенъ както по своето количество на празненствата така и по важността имъ. Ежедневната варненска преса хроникаше много подробно тѣзи празненства. Нашата целъ е да дадемъ кратка оценка на всѣко едно празненство.

1 Народни музикални тържества не бѣха и тази година нѣщо ново. Преди нѣколко години главенъ инициаторъ на тѣхъ бѣше Културното просвѣтно читалищно дружество съ съдействието на нѣкои музикални сили тукъ. Последните две години тѣ вече бѣха подъ патронажа на общината, което е по-право. Впрочемъ читалищното дружество (но безъ читалище) не притежава тази тѣжестъ и този авторитетъ, каквито има общината. Противъ музикалните тържества като такива не може да се каже нищо. Право обаче иматъ тѣзи, които указватъ на недостатъците на тѣзи тържества. Преди всичко, защо да се наричатъ тѣ „народни“? Само една много малка частъ отъ варненската публика можеше да присѣтствува на тѣхъ, първо — защото мѣстото бѣше ограничено и второ — не всѣки може да плаща доста високи входни цени. Широка публика, следователно, отъ тѣхъ нѣмаше полза, обаче общината похарчи за тѣхъ доста значителна сума отъ общия фондъ събранъ отъ всички граждани безъ разлика. Сжщо не е за всички ясно, защо тѣзи музикални, вокални и драматични продукции да носятъ громкото название „тържества“? Може би за Варна това е вѣрно, защото всичките тия концерти и др. продукции сж за Варна още въ значителна степенъ редкостъ, но напримеръ за София това вече не сж „тържества“; тамъ такива тържества ставатъ всѣка седмица, ако не всѣки день, и никой не казва, че тѣ сж тържества. Трѣбва обаче да се констатира, че варненските тържества не излизатъ толкова тържествени както софийските. Причината за това е микроскопическата сцена на лѣтния театръ, което нѣщо разваля ефекта отъ нѣкои представления; особено това се чувствува най-много въ операта, когато се дава балетъ. Балетните игри излизатъ на такава сцена или смѣшни или трѣбва да се съкратятъ до минимумъ.

Втори по редъ идватъ трите художествени изложби на картини: на А. Македонски и на нѣколко други софийски живописци въ павилоната на изкуствата и картини изложени отъ

терни такива членове, които зарадъ несбжданите имъ амбиции би се отписали отъ дружеството. Такива членове биха постигнали много почетно и по-кавалерски, ако биха заявили, че се отказватъ отъ програмата на дружеството, понеже сж били заблудени и чакъ следъ проучването сж разбрали несъстоятелността на дружествената програма. Въ всички други случаи честните и идейните членове трѣбва да образуватъ единъ фронтъ, а не да се отдѣлятъ или — което е още по-лошо — да вредятъ на дружеството. Разни мнения можемъ да имаме по тактиката на дружеството, но за предъ обществото за всички порядъчни членове трѣбва да важи правилото: *Einzelne marschieren, vereint schlagen* (отдѣлно да вървимъ, да биемъ наедно). Всѣка друга тактика е низка измѣна.

Сигма.

трима руски художници въ морското казино. За тия изложби нѣма какво да се каже особено, освенъ че тѣ за чужденци — курортисти даватъ доста добро понятие за националната етнография на България. Тукъ може да се упомене, че преди 30—40 години българските художници — живописци мислѣха, че могатъ да заинтересуватъ чуждестранния свѣтъ съ общи интернационални сюжети, като напримеръ, *nature morte*. Авторътъ на тия белѣжки имаше на тая тема даже прецизни съ покойния днесъ Антонъ Митовъ, тогава учителъ въ варненската гимназия, а после преподавателъ и ректоръ на художествената Академия въ София. А. Митовъ после промѣнилъ своето мнение и почналъ да рисува малки и голѣми картини отъ българския животъ (пазарътъ, задущници и др.)

Много важно въ културно отношение бѣше изложбата на *морското машинно училище* въ училището „Св. Кирилъ“ по случай 50 год. отъ основанието му. Отъ нея всѣки интелегентенъ посетителъ е могълъ да добие представа какво представлява това практическо-техническо училище. То е дало въ течението на 50 години много випуски. Съвършилите днесъ сж настанени на разни технически държавни и общински служби; нѣкои отъ тѣхъ сж продължили своята специализация въ странство и сж успѣли да обезведатъ собствена фабрика, като напримеръ варненския индустриалецъ притежателъ на фабриката Текстиль. Самата изложба бѣше уредена вецо отъ хора специалисти, а учениците даваха любезно на публиката обяснения.

Важна въ стопанското отношение бѣше *птицевъдната изложба*. Тукъ посетителите можаха да видятъ образци отъ модерното подобро птицевъдство, тая голкова важна отрасль въ нашия стопански животъ, особено при сегашната обща всемирна земледѣлска криза. Тукъ можемъ да упоменемъ, че за птицевъдството климатическите условия въ България сж много добри. Спавата страна е, че сме доста отдалечени отъ европейските пазари и че ни е нужно споразумение преди всичко съ съседите за да не тормозятъ нашия транзитъ главно за Виена и Германия. Изложбата траеше цѣлата седмица и презъ това време се държаша на заинтересувана публика редъ сказки на разни специални теми.

Варненската търговска камара бѣше уредила къмъ края на месеца *лозаро-овощарска конференция* придружена отъ научно-популярни сказки по лозарство и овощарство. Такива сказки иматъ голѣмо значение, ако се иматъ предъ видъ отъ сказчиците мѣстните условия. Специално за Варна нуждите не се свършватъ съ сказки. Тукъ лозарите иматъ нужда отъ капиталъ за да могатъ да възобновятъ старите хаври. До сега въ това отношение нищо реално не е направено нито отъ кооперации, нито отъ общината, нито отъ държавата. Новооснованата кооперация „Мискетъ“ има това преимущество, че ще има предъ видъ грешките допуснати отъ кооперацията Димятъ и че не се стреми да постига веднага голѣми цели. За постигането на голѣми цели се изисква не само по-крупенъ капиталъ, но и дългогодишенъ опитъ при редъ други благоприятни, отначало невъзможни за предвиждане, условия.

Най-сетне нека да кажемъ нѣколко думи за македонската изложба на шевици. За София етнографически изложби не съставляватъ редкостъ; да упоменемъ само богатия етнографически музей. Въ Варна малки етнографически изложби могатъ да се уредятъ само временно презъ удобни сезони.

Пятническото бюро „България“, клонъ отъ софийското подъ управлението на нашия съгражданинъ г. Панко Василевъ е развило презъ настоящия сезонъ много полезна за града ни дейтелностъ. Това е примѣръ какъ едно частно предприятие ръководено отъ лице безъ никакви бюрократически формално-

ности и спѣнки отъ разни висши на чалства може да направи това, което не могатъ свърши никакви бюрократически учреждения нито разни бюрократически комитети съ своите вечни заседания и ораторства, а съ малко резултатни дѣла. Заграничните лѣтвници бѣха много доволни отъ даваните на тѣхъ отъ това бюро обяснения, улжтвания и други услуги най-доволни сж обаче отъ устройваните отъ бюро по-близки и по-далечни екскурзии. По инициативата на бюро и при съдействието на Българското Параходно Дружество се устройха две екскурзии за Цариградъ съ българския параходъ Бургасъ. Въ екскурзията взеха участие главно иностранныя курортисти. Всѣки иностранецъ, който е стигналъ до Варна, е много благодаренъ, ако му се даде възможностъ да отиде на право отъ Варна за Цариградъ и особено, когато има кой да се погрижи за уреждането на разни свързани съ подобни екскурзии у насъ формалности. Както се научаваме въ първата екскурзия взели участие около 170 души и параходното дружество инкасираше почтената сума 170 000 лева, голѣма редкостъ за единъ пѣтнически рейсъ. За града Варна най-важното е това, че пѣтническото бюро „България“ чрезъ своята предприемчива дейтелностъ влива животъ въ мъртвия иначе животъ на варненския курортъ.

Манифактурния магазинъ Тодоръ Герчевъ. Отъ 1885 год. въ града ни сществува манифактурния и галантериенъ магазинъ Т. Герчевъ. Макаръ въ самото начало доста скромненъ, все пакъ въ него бѣха складирани най-солидни и най-нуждни по онова време стоки. Постепенно съ своята търговска солидностъ и акуратностъ фирмата печелеше реноме и въ резултатъ въ настоящия сезонъ фирмата е могла да построи на ул. Царъ Борисъ близо до Площада Мусалата своето собствено като за Варна доста пространно здание, въ което фирмата се премѣсти. Въ Варна това е почти единственъ пространенъ магазинъ и силно се различава отъ разни други малки като кафези дюкянчета. Отъ такъвъ магазинъ аслж се чувствуваше нужда въ Варна. Той прави добро впечатление на иностранныя курортисти навикнали да виждатъ грандиозни дюкяни съ великопѣпни витрини. Фирмата се управлява отъ интелегентния синъ на г. Тодоръ Герчевъ, който съ своя тактъ и услужливостъ добре препоръчва особено предъ чуждия свѣтъ варненската търговия.

Варненски

Археологически музей.

Постъпления презъ априлъ — юни. Отъ Варна. Паско Талевъ — камъкъ съ надписъ; Л. Димитровъ — среб. рим. монета; Л. Христовъ — сжщо; Хр. Генчевъ — фрагментъ отъ барелефъ съ надписъ; Ст. Петровъ — желѣзна стрела; Н. Ивановъ — среб. рим. монета; Началника мор. полиц. служба — две старинни икони и камъкъ съ надписъ; Д-ръ Ал. Недѣлковъ — 2 бронзови игли, 1 дѣто и 3 кремъчни стъргала; Ст. Харсевъ — книги; К. Паркимски — бронз. монета и прѣстенъ и два глинени предмета; Д. Спировъ — мед. визан. монета; В. Панчевъ — 2 медни монети визан. и турска. *Аджемлеръ.* Н. Кръстевъ — бронз. монета; Ат. Из. Яневъ — бронз. прѣстенъ; Тина Николова — метал. гривни; Ат. Я. Качаковъ — метал. копче съ кукичка; Д. Я. Качаковъ — мед. визан. монета, Г. Л. Георгиевъ — сжщо римска; Г. Константиновъ — бронз. прѣстенъ; Ив. Ангеловъ — мед. визан. монета; А. Сотировъ — сжщо. *Русларъ.* Б. Георгиевъ — тракийски конникъ съ надписъ. *Г. Франга.* Кмета — сжщо фрагментъ. *Елечъ.* Липчо Пеневъ — 2 среб. монети ст. българска и римска. Дружеството благодари на дарителите.